

Μέσα στην πανδημία: Αγώνας για να κερδηθεί η ζωή κόντρα στο άρρωστο σύστημα

Διεκδίκηση τώρα όλων των άμεσων μέτρων για την προστασία του λαού, πάλι για μια κοινωνία έξω από τους νόμους της αγοράς

Γιάννης Ελαφρός

Μπήκαμε σε μια καινούργια, εντελώς πρωτότυπη φάση. Η πανδημία του κορονοϊού είναι και στη χώρα μας. Όπως έχει φανεί και στην Κίνα τα κρούσματα είναι πολύ περισσότερα από τα επιβεβαιωμένα. Το σύστημα και τα περισσότερα ΜΜΕ ξερνούν τρόμο, θέλοντας να παραδώσουν δεμένους χειροπόδαρα τον κόσμο στην κυβέρνηση, το κράτος και τις επιχειρήσεις, τους μόνους που δικαιούνται να ξέρουν. Βεβαίως, η προσπάθεια του Κ. Μητσοτάκη να εμφανιστεί ως «ισχυρός τιμονιέρης» έχει κοντά ποδάρια, καθώς τα μέτρα

σέρνονται πίσω από τις εξελίξεις και στρέφονται κυρίως στη στήριξη των μεγάλων επιχειρήσεων, ενώ δεν τολμά να τα βάλει με τον ακραίο σκοταδισμό της εκκλησίας.

Δεν υποτιμούμε καθόλου τον κίνδυνο από την πανδημία του κορονοϊού, ιδιαίτερα γνωρίζοντας την οριακή κατάσταση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, λόγω μνημονίων και πολύχρονων αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, και που κρατιέται όρθιο χάρη στους ευσυνείδητους γιατρούς και νοσηλευτές. Η απειλή είναι μεγάλη* ας δούμε τι έγινε στο γειτονικό πλούσιο ιταλικό βορρά, με το επίσης βομβαρδισμένο σύστημα υγείας. Οφείλουμε όμως να πούμε δυνατά πως ο πανικός, ο φόβος, η ατομική λύση δεν ήταν ποτέ, πόσο μάλλον τώρα, διέξοδος. Δεν μπορούμε να περιοριστούμε στα εντελώς απαραίτητα μέτρα ατομικής προφύλαξης, περιορισμού επαφών ή και καραντίνας, που αποσκοπούν στο να μην υπάρχει απότομη μαζική διάδοση του ιού έτσι ώστε να μπορέσει το σύστημα υγείας (και οι κοινωνικές δομές) να αντεπεξέλθει στην πίεση.

Είναι ανάγκη, μέσα σε αυτές τις πολύ ιδιαίτερες συνθήκες, το κίνημα, οι συλλογικότητες αγώνα και ειδικά οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς να βρεθούν στην πρώτη γραμμή για να κερδηθεί από την κοινωνία η μάχη κατά της επιδημίας, για να σωθούν ζωές και να κερδηθεί η ζωή, για να μην πληρώσουν ξανά την κρίση οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και οι πιο αδύνατοι, αλλά το κεφάλαιο. Να πάρουν πρωτοβουλίες, να βρουν τρόπους παρέμβασης σε αυτές τις συνθήκες (αξιοποιώντας όλες τις μορφές), αντιπαλεύοντας τη λογική της κυβερνητικής κρατικής και επιχειρηματικής αυθεντίας. Είναι ώρα δράσης, αλλά και σκέψης.

Πρώτο, για τη διεκδίκηση άμεσων μέτρων για την προστασία της υγείας των πολιτών και για την αντιμετώπιση έκτακτων και μόνιμων προβλημάτων φτώχειας, ανεργίας, αναδουλειάς κλπ. Ήδη το NAP, η ANΤΑΡΣΥΑ, πρωτοβάθμια σωματεία έχουν διατυπώσει στόχους πάλης, που μπορούν να εμπλουτιστούν.

Δεύτερο, για να μην μπουκ σε καραντίνα τα εργατικά δικαιώματα. Ήδη οι εργοδότες σε μια σειρά επιχειρήσεις ρίχνουν όλο το βάρος στους εργαζόμενους, ειδικά στο πιο αδύναμο κομμάτι, εκείνο που είναι ωρομίσθιο ή δουλεύει μαύρα. Αυτοί χάνουν κάθε εισόδημα.

Τρίτο, για να μην ακυρωθούν τα δημοκρατικά δικαιώματα, πρωτίστως το δικαίωμα στη διαδήλωση και την απεργία. Εδώ δεν πρόκειται απλά για «συναθροίσεις» που μπορεί να απαγορευτούν από την κυβέρνηση, όπως έγινε με τα γήπεδα ή τις καφετέριες. Πρόκειται για τη δυνατότητα της εργατικής τάξης να αγωνίζεται και να διεκδικεί, ιδιαίτερα στις πιο

δύσκολες συνθήκες, αλλά και για τη συγκρότηση της έννοιας του πολίτη, που μπορεί (και πρέπει) να συγκεντρώνεται, να συζητά και να διαδηλώνει, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες.

Τέταρτο, όταν ο Εμανουέλ Μακρόν στο διάγγελμά του τονίζει πως «η πανδημία αποκαλύπτει πως η δωρεάν υγειονομική περίθαλψη χωρίς όρους εισοδήματος, το κράτος πρόνοιας δεν είναι κόστος ή επιβάρυνση, αλλά πολύτιμα αγαθά» και πως «υπάρχουν αγαθά και υπηρεσίες που πρέπει να τοποθετηθούν εκτός των νόμων της αγοράς», είναι φανερό πως έχει έρθει η ώρα για μια συνολική αντεπίθεση των αντικαπιταλιστικών και κομμουνιστικών ιδεών. Για τη διεκδίκηση εδώ και τώρα ενός καθολικού ποιοτικού συστήματος δημόσιας υγείας, κοινωνικής πρόνοιας και ασφάλισης για όλους, με σάρωμα της ιδιωτικού αγοραίου τομέα και της νεοφιλελεύθερης λογικής, που πάντα στα δύσκολα τρέχει πανικόβλητη στις αγκαλιές του κράτους. Η διέξοδος δεν είναι σε μια μερική και άτολμη τελικά αναβίωση του λειψού αστικού κράτους πρόνοιας, που δίνει τη θέση του τελικά στην άγρια καπιταλιστική επίθεση, αλλά στο να τεθούν όλα τα κοινά αγαθά και οι κοινωνικές ανάγκες «εκτός των νόμων της αγοράς», για μια κοινωνία που η εργασία και η ζωή δεν θα είναι εμπόρευμα, μια κοινωνία κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Πέμπτο, η πανδημία δεν ήρθε από το πουθενά. «Αναπτύσσεται στο βαθιά μολυσμένο με τον ιό του κέρδους έδαφος του καπιταλισμού της εποχής μας. Είναι ένας συνδυασμός της περιβαλλοντικής καταστροφής, της επιδείνωσης των συνθηκών υγιεινής στις μεγάλες μητροπόλεις, των τεράστιων κοινωνικών ανισοτήτων και της υποβάθμισης σε βαθμό κατάρρευσης των δημόσιων συστημάτων πρόληψης και υγείας!», **τονίζει το NAP**. Ας θυμηθούμε την έξοχη ταινία Τα Παράσιτα...

Ο καπιταλισμός βρίσκεται στο κατώφλι μιας νέας κρισιακής βουτιάς, χωρίς να έχει ξεφύγει ουσιαστικά από την κρίση του 2008. Όπως και με τους ανθρώπους που έχουν προβλήματα υγείας, ο κορονοϊός δεν είναι η αιτία της βαριάς κρίσης, αλλά ο επιβαρυντικός παράγοντας που επιδεινώνει την κατάσταση. Ένας πιθανός συνδυασμός υγειονομικής, οικονομικής και κοινωνικής κρίσης του συστήματος θα δημιουργήσει εκρηκτικές καταστάσεις. Το σύστημα επιχειρεί να βγαίνει κερδισμένο από τις κρίσεις, υποβαθμίζοντας ακόμα περισσότερο την εργασία και δημιουργώντας όρους «δημιουργικής καταστροφής» για να αναπτυχθεί απρόσκοπτα στη συνέχεια.

Το εργατικό κίνημα και η μαχόμενη Αριστερά δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα χέρια. Θα παρέμβουν με το αναγκαίο σήμερα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης για να πληρώσει το κεφάλαιο, για **να μπει τέλος στα ματωμένα πλεονάσματα και στις ασφυκτικές ευρω-μνημονιακές δεσμεύσεις. Για παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, για**

κατάργηση των εξοπλιστικών προγραμμάτων.

Είναι αυτές οι στιγμές που οι κοινωνίες ή βυθίζονται ακόμα περισσότερο και κλείνονται στο καβούκι τους βλέποντας παντού «εχθρούς» και «ξένους» (από τον πρόσφυγα μέχρι τον φορέα του ιού) ή ξαναγεννιούνται, κοινωνώντας το ελιξίριο του αγώνα, της επιστήμης (και όχι του τεχνοκρατισμού) και της συλλογικής διάνοιας, της αλληλεγγύης.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**